

PROP DE VOSALTRES

La família i l'educació dels fills

Si en l'escrit de la setmana passada ens referíem al primer dels drets humans, que és el dret a la vida, hui ens centrem en un tema que està intrínsecament vinculat a ell: el dret a una educació digna. Un exercici correcte d'aquest dret implica a totes les instàncies socials, especialment a la família, a l'Estat i, per als cristians i aquells que ho vulguen, també a l'Església. Els pares són els primers que tenen el deure de procurar als seus fills una educació digna. Junt amb aquest deure, tenen el dret d'escollir per a ells l'educació que consideren més adequada d'acord amb els seus principis morals i religiosos. L'Estat té el deure de garantir uns mínims comuns per a tots, d'assegurar el dret que assisteix als pares per decidir lliurement l'educació que consideren convenient per als seus fills, i de procurar una educació en aquells casos en què els pares no complisquen amb el seu deure. En la protecció d'aquests drets l'Estat no fa un favor als pares.

Encara que l'educació dels xiquets i dels joves és més àmplia, no hi ha dubte que un dels àmbits que seran més decisius per al seu futur és el centre educatiu. Els pares no poden oblidar que aquesta decisió és molt important per als seus fills i no poden eludir la seua responsabilitat en l'elecció del col·legi que consideren més adequat, segons les seues conviccions morals i religioses, i també en el seguiment del procés educatiu dels fills. La primera obligació de les autoritats educatives és garantir el compliment d'aquests drets.

L'Església, que pensa que l'obertura a Déu és quelcom positiu per a l'ésser humà i que veu en Crist la realització de l'home perfecte i l'ideal de la persona humana a què tots deuríem assemblarnos, sempre ha estat present en l'àmbit de l'educació de diverses formes: promovent institucions educatives i fent-se present en les estatals, per possibilitar que el dret d'aquells pares que volen

per als seus fills l'ensenyament de la religió es faça realitat.

Durant aquestes setmanes les famílies us trobeu en un moment en què heu de prendre decisions sobre l'educació dels vostres fills en vistes al pròxim curs. Com a bisbe vull animar als pares cristians a què no oblideu que les decisions que prengueu han de ser expressió de la coherència de la fe. Considereu la importància que l'assignatura de religió, que tots els centres educatius tenen obligació d'oferir en els nivells que estableix la llei, pot tindre per al desenvolupament cultural i personal dels vostres fills. El nostre univers cultural està determinat pel cristianisme, per la qual cosa un desconeixement del fet cristià condueix a una ignorància respecte de la nostra cultura. D'al-

tra banda, una persona que no valora l'obertura a la transcendència i, en definitiva, a Déu, és algú que no desenvolupa una de les capacitats que caracteritzen l'ésser humà i el diferencien dels altres éssers.

Per ajudar-vos en la vostra missió, l'Església té també una xarxa d'escoles cristianes que pretenen oferir un ensenyament de qualitat i, al mateix temps, coherent amb la fe i amb aquells valors i actituds que poden ajudar al creixement personal en la dimensió moral i religiosa. No desaprofiteu aquesta oportunitat.

Amb la meua benedició i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Creats per a la felicitat

Els textos bíblics revelen una veritat que dóna sentit a la vida de l'ésser humà: hem estat creats per a la felicitat. Aquesta convicció ens ajuda a acollir totes les circumstàncies de la vida, tant les favorables com les adverses, amb la certesa que «Déu ho disposa tot en

bé dels qui l'estimen» (Rm 8,28). La tensió entre alegria i dolor, goig i sofriment, felicitat i dissort, vida i mort és inherent a l'ésser humà. A la Bíblia aquesta tensió emergeix especialment en els textos que narren la vocació dels profetes. Ezequiel, per exemple, rep l'ordre de menjar un rot-

lle escrit a banda i banda que «contenia lamentacions, gemecs i amenaces» (Ez 2,10). El profeta el menjà sense vacil·lar i tanmateix li va ser «dolç com la mel» (Ez 3,3). I és que fins i tot enmig de les dificultats i tribulacions es pot ser feliç. Déu és l'arrel última de la felicitat, l'aspira-

ció més profunda que habita en el cor de l'ésser humà. «Tu ens has creat per a tu, Senyor, i el nostre cor està inquiet fins que no descansi en tu», diu sant Agustí en les *Confessions* (1,1).

Dra. Núria Calduch-Benages

PALABRAS DE VIDA

La familia y la educación de los hijos

Si en el escrito de la semana pasada nos referíamos al primero de los derechos humanos, que es el derecho a la vida, hoy nos centramos en un tema que está intrínsecamente vinculado a él: el derecho a una educación digna. Un ejercicio correcto de este derecho implica a todas las instancias sociales, especialmente a la familia, al Estado y, para los cristianos y aquellos que lo quieran, también a la Iglesia. Los padres son los primeros que tienen el deber de procurar a sus hijos una educación digna. Junto con este deber, tienen el derecho de elegir para ellos la educación que consideran más adecuada de acuerdo con sus principios morales y religiosos. El Estado tiene el deber de garantizar unos mínimos comunes para todos y el derecho que asiste a los padres para elegir libremente la educación que consideran conveniente para sus hijos, y de procurar una educación en aquellos casos en que los padres no cumplan con su deber. En la protección de estos derechos el Estado no hace un favor a los padres.

Aunque la educación de los niños y jóvenes es más amplia, no hay duda de que uno de los ámbitos que serán más decisivos para su futuro es el centro educativo. Los padres no pueden olvidar que esta decisión es muy importante para sus hijos y no pueden eludir su responsabilidad en la elección del colegio que consideran más adecuado, según sus convicciones morales y religiosas, y también en el seguimiento del proceso educativo de los hijos. La primera obligación de las autoridades educativas es garantizar el cumplimiento de estos derechos.

La Iglesia, que piensa que la apertura a Dios es algo positivo para el ser humano y que ve en Cristo la realización del hombre perfecto y el ideal de la persona humana al que todos deberíamos asemejarnos, siempre ha estado presente en el ámbito de la educación de diversas formas: promoviendo instituciones educativas y haciéndose presente en las estatales, para posibilitar que el derecho de aquellos padres que quieren para sus hijos la enseñanza de la religión se haga realidad.

Durante estas semanas las familias os encontráis en un momento en el que debéis tomar decisiones sobre la educación de vuestros hijos en vistas al próximo curso. Como obispo quiero animar a los padres cristianos a que no olvidéis que las decisiones que toméis deben ser expresión de la coherencia de la fe. Considerad la importancia que la asignatura de religión, que todos los centros educativos tienen obligación de ofertar en los niveles que establece la ley, puede tener para el desarrollo cultural y personal de vuestros hijos. Nuestro universo cultural está determinado por el cristianismo, por lo que un desconocimiento del hecho cristiano conduce a una ignorancia respecto de nuestra cultura. Por otra parte, una persona que no valora la apertura a la trascendencia y, en definitiva, a Dios, es alguien que no desarrolla una de las capacidades que caracterizan al ser humano y lo diferencian de los otros seres.

Para ayudaros en vuestra misión, la Iglesia tiene también una red de escuelas cristianas que pretenden ofrecer una enseñanza de calidad y, al mismo tiempo, coherente con la fe y con aquellos valores y actitudes que pueden ayudar al crecimiento personal en la dimensión moral y religiosa. No desaprovechéis esta oportunidad.

Con mi bendición y afecto.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

«L'art d'envellir. Coneixement per adquirir alegria i serenor»

El dia 17 de febrer, Mn. Joan Bajo, consiliari diocesà del moviment Vida Creixent, impartí a l'Espai Patronat, la segona xerrada del curs, dintre la programació trimestral del cicle de conferències per a Vida Creixent i obert a tothom. Com en totes les seves intervencions, hi col·labora el Consell Municipal de la

Gent Gran de l'Ajuntament de Tortosa.

Aquesta xerrada «Coneixement per adquirir alegria i serenor», forma part de la programació general del curs: «L'art d'envellir». El coneixement ens ajuda a seguir endavant en la recerca del sentit de la vida, en aquesta etapa del capvespre de l'ésser humà. Ana-

litzant aquest sentit de la vida es constata que s'ha de buscar tant en l'aspecte físic com espiritual. És cert que no es pot oblidar el passat, perquè forma part de la pròpia memòria històrica, però cal mirar el futur, amb una visió «d'alegria i serenor», malgrat que les limitacions i deficiències de l'edat, puguin portar en alguns moments pensaments de tristesa.

Va cloure l'acte, la Sra. Anna Algueró, regidora d'Acció Social, qui en nom de l'Ajuntament de Tortosa, va agrair la disponibilitat de Mn. Joan Bajo per a aquestes xerrades que ens ajuden a comprendre millor la nostra vida i ajudar els altres.

Maria Joana Querol

Recés de l'Arxiprestat de la Terra Alta a Bot

El diumenge 21 de febrer, unes 60 persones acompanyades pels mossens de les parròquies de l'Arxiprestat de la Terra Alta ens vam trobar al poble de Bot per fer el recés.

A les 16.15 h vam iniciar la xerrada que Mn. Javier Vilonava, missioner de la misericòrdia de la diòcesi, sobre aquest Any de la Misericòrdia: Què és? Com viure-la i ser misericordiosos com el Pare és misericordiós.

En acabar uns moments de silenci per meditar/pensar en el que ens va dir. A les 17.30 h celebràvem el Via Creu, meditant i cantant les estacions.

I al final, tots vam anar al saló parroquial, on el Consell ens va preparar unes pastes i vi de la terra, i ens animàvem per al pelegrinatge arxiprestal en aquest Any Jubilar.

Mn. Jordi Centelles
Arxiprest de la Terra Alta

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Perdoneu les culpes

La família és un gran entrenament gimnàstic per al do i el perdó recíproc sense el qual cap amor no pot durar gaire temps. Sense donar-se i sense perdonar-se l'amor no roman, no dura. En la pregària que ell mateix ens va ensenyar —és a dir el Pare nostre— Jesús ens fa demanar al Pare: «Perdoneu les nostres culpes així com nosaltres perdonem els nostres deutors.» I al final comenta: «Si vosaltres perdoneu als altres les seves culpes, el vostre Pare que és al cel també us perdonarà a vosaltres» (Mt 6,12. 14-15). No es pot viure sense per-

donar-se, o almenys no es pot viure bé, especialment en família. Cada dia ens fem mal els uns als altres. Hem d'anar amb compte amb aquests errors provinents de la nostra fragilitat i del nostre egoisme. Però el que cal és guarir les ferides que ens fem, tornar a teixir els fils que trenquem en la nostra relació familiar. Si esperem massa tot es fa més difícil. I hi ha un secret senzill per a guarir les ferides i per a deixar de banda els retrets. És aquest: no deixar que s'acabi el dia sense demanar-se perdó, sense fer les paus... Si aprenem a dema-

nar-nos disculpes i a perdonar-nos mútuament, les ferides es curen, el matrimoni s'enforteix, i la família esdevé una llar cada vegada més sòlida, que resisteix les escomeses de les nostres petites i grans dolenteries. I per a això no cal fer grans discursos, sinó que n'hi ha prou amb una carícia: una carícia i s'ha acabat, tornar a començar de nou. Però que el dia no s'acabi sense haver fet les paus!

Realment les famílies cristianes poden fer molt per la societat d'avui, i també per l'Església.

(Dimecres, 4 de novembre de 2015.)

Recés de Quaresma de l'Acció Catòlica de Tortosa

El dia 20 de febrer de 2016 va tenir lloc el recés de Quaresma de l'ACG de Tortosa. La casa de les teresianes de Jesús va ser el lloc per escoltar, reflexionar i compartir el nostre silenci.

Van participar una seixantena de persones de Morella, Rosell, Benicarló, Cervera del Maestrat, Alcanar, Amposta i Tortosa. A partir dels 18 anys.

Al matí es va poder gaudir de dues xerrades del Sr. Bisbe, Enrique Bena-

vent, parlant de les paràboles de la misericòrdia i donant cites bíbliques per poder obrir la reflexió personal. Després de dinar i fer una mica de tertúlia, continuarem amb una taula de testimonis de misericòrdia.

La Gna. Teresa de la casa d'acollida, Mn. Membrado representant la residència Sant Miquel Arcàngel, la Gna. Maria Daràs que ens explicà el treball del voluntariat a l'Hospital de Jesús, Agustí Moreso representant la Frater i Ferran Carles de l'Hospitalitat de Lourdes.

També vàrem llegir un petit escrit de Maria Palau i Roger des d'Aventura.

La veritat és que va ser molt emotiu i profund sentir parlar amb passió a tots els testimonis i també recordar on podem treballar o donar el nostre temps.

Per finalitzar la jornada vàrem celebrar l'Eucaristia i ens acomiadarem esperant tornar-nos a trobar prompte.

Antoni Caballo

Jubileo de la Misericordia en la Catedral

Las parroquias del Baix Maestrat: Alcalá, Peñíscola, Cáliz, Benicarló, Vinaròs y Alcanar, acompañados de sus sacerdotes, realizaron la peregrinación a la Catedral de Tortosa, el pasado domingo 21 de febrero, con motivo del Jubileo de la Misericordia, convocado por el papa Francisco. Pasamos por la Puerta Santa, presididos por el Sr. Obispo D. Enrique y ya en la Catedral se celebró la misa concelebrada.

Los seis autobuses más los que llegaron por medios particulares disfrutaron de esta llamada al perdón de todos los pecados.

La peregrinación fue en procesión desde la iglesia de la Purísima —antigua iglesia de las monjas Concepcionistas Franciscanas desde donde salió el grupo que fundó el convento de las Concepcionistas Franciscanas de Benicarló— a la catedral con cantos de alegría por el perdón que nos concede Dios y cantos penitenciales con los que se manifiestan el dolor y arrepentimiento de los pecados cometidos.

Este año jubilar es una ocasión más para sentirnos confortados por el abrazo paterno y ese propósito de seguir siempre por SU camino, el que regala paz, serenidad, convivencia, alegría y nos manifiesta el rostro de Dios en cada uno de los rostros de las personas, creadas a imagen y semejanza de Dios.

Manuel Ferrer

AGENDA

- ▀ **Dilluns 11**, Vic, Trobada sacerdotal interdiocesana.
- ▀ **Dijous 14**, Catedral, a les 11 h, Jubileu dels alumnes de Primària dels col·legis concertats.
- ▀ **Divendres 15**, Tortosa, Pquia. Mare de Déu del Roser, a les 19.30 h, Confirmacions.
- ▀ **Dissabte 16**, Catedral, a les 17.30 h, Jubileu de joves.
- ▀ **Diumenge 17**, Catedral, a les 11 h, Jubileu Terra Alta.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

11. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setmana) [Fets 6,8-15 / Sl 118 / Jo 6, 22-29]. Sant Estanislau, bisbe de Cracòvia i mr. (1079); sant Isaac, monjo.

12. □ Dimarts [Fets 7,51-8,1a / Sl 30 / Jo 6,30-35]. Sant Juli I, papa (romà, 337-352); sant Damià, bisbe; santa Vísia, verge i màrtir; sant Zenó.

13. □ Dimecres [Fets 8,1b-8 / Sl 65 / Jo 6,35-40]. Sant Hermenegild, príncep hispànic, màrtir (586);

sant Martí I, papa (649-656) i màrtir; santa Agatònica, màrtir.

14. □ Dijous [Fets 8,26-40 / Sl 65 / Jo 6,44-51]. Sant Tiburci, mr.; sant Lambert, bisbe; sant Domnina, vg. i mr.

15. □ Divendres [Fets 9,1-20 / Sl 116 / Jo 6,52-59]. Sant Telm (denominació amb què és conegut popularment el beat Pedro González), rel. dominicà, de Galícia; sant Crescent, mr.; santes Basilissa i Anastàsia, mrs. a Roma; sant Damià.

16. □ Dissabte [Fets 9,31-42 / Sl 115 / Jo 6,60-69]. Sant Toribi de Lièbana, bisbe; santa Engràcia, vg. i companys mrs. a Saragossa; sant Benet Josep Labre, captaire.

17. □ Diumenge vinent, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.) [Fets 13, 14.43-52 / Sl 99 / Ap 7,9.14b-17 / Jo 10,27-30]. Sts. Elies, Pau i Isidor, monjos i mrs. a Còrdova; St. Anicet, papa (siríac, 155-166) i mr.; St. Robert, abat; beat Baptista Spagnoli, rel. carmelità.

Diuenge III de Pasqua

COMENTARI

Obeir Déu és primer que obeir els homes

Els Apòstols compareixen davant el Sanedrí que els acusa d'ensenyar en el nom de Jesús i d'omplir Jerusalem de les vostres doctrines.

La resposta de Pere i els Apòstols és modèlica: *Obeir Déu és primer que obeir es homes*. Fidedels al Senyor, els Dotze són testimonis que Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, i també és testimoni l'Esperit que Déu dona a qui l'obeeix.

Així surten contents de què Déu els considerés dignes de ser maltractats pel nom de Jesús.

A la mà dreta del qui seia en el tron el «vident» veu un Document («biblion») escrit per davant i per darrere (=complet). L'àngel pregunta qui és digne de trencar els segells i obrir el document; i ara rep la resposta: *L'Anyell degollat*. Crist mort i ressuscitat és descrit a l'Apocalipsi amb la imatge suggeridora d'un anyell dret i degollat.

L'evangeli de Jn té un primer final clar (20,30s) amb l'afirmació neta de la divinitat de Jesús: *Els senyals que hi ha aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el messies, el Fill de Déu*.

El cp. 21 és un apèndix afegit immediatament: a) tercera aparició del Ressuscitat (v. 1-14); b) confirmació de la missió de Pere (v. 15-23).

Les vivències pasquals a Jerusalem semblen no haver produït efecte i els pescadors tornen a la seva feina. Quan Pere diu *«Me'n vaig a pescar»*, els altres sis diuen: *«Nosaltres venim amb tu.»* Jesús se'ls hi presenta com un famolenc: *«Nois, no teniu res per a menjar?»*

Jesús planteja a Pere tres cops (forma hebrea de superlatiu) la qüestió essencial, clara ja al primer diàleg: *M'estimes més que aquests?*

El Bon Pastor que *dóna la vida per les seves ovelles* (10,11) perquè *ningú té un amor més gran que el qui dona la vida, la vida pels qui estima* (15,13), exigeix als qui en nom seu han de *pasturar les seves ovelles i anyells* no un amor qualsevol sinó l'amor més gran.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 5,27b-32.40b-41)

En aquells dies els apòstols comparegueren davant el sanedrí, i el gran sacerdot començà així el seu interrogatori: «Us vam prohibir severament d'ensenyar res més en el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines i voleu fer-nos culpables de la sang d'aquest home.» Pere i els apòstols contestaren: «Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen.» Ells prohibiren als apòstols de parlar més en nom de Jesús, i els deixaren anar. Els apòstols es retiraren del tribunal del sanedrí, contents que Déu els considerés dignes de ser maltractats pel nom de Jesús.

▶ Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor! / m'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics. / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts, / quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat a la vida. R.

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enalitiu la seva san-tedat. / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi; / ajudeu-me, Senyor. / Heu mudat en joia les meves penes, / Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 5,11-14)

Jo, Joan, tot mirant la visió vaig sentir les veus d'una multitud d'àngels que rodejava el tron de Déu, junt amb els vivents i els ancians. Eren milers i miríades de miríades que cridaven: «L'Anyell que ha estat degollat és digne de rebre tot poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria i lloança.» Després vaig sentir totes les criatures que hi ha al cel, a la terra, sota la terra i al mar, totes les que hi ha en aquests llocs, que deien: «Al qui seu al tron i a l'Anyell sigui donada la lloança, l'honor, la glòria i el poder pels segles dels segles.» Els quatre vivents responien: «Amén.» I els ancians es prosternaren adorant.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan

(Jn 21,1-19) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús encara s'aparegué als deixebles vora el llac de Tiberíades. L'aparició fou així. Es trobaven plegats Simó Pere, Tomàs el Bessó, Natanael, de Canà de Galilea, els fills de Zebedeu i dos deixebles més. Simó Pere els digué: «Me'n vaig a pescar.» Els altres li respongueren: «Nosaltres també hi venim.» Sortiren tots i pujaren a la barca, però aquella nit no pescaren res.

Quan ja clarejava, Jesús s'aturà vora l'aigua, però els deixebles no el reconegueren. Ell els digué: «Nois, no teniu res per a menjar?» Li contestaren: «No.» Els digué: «Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu.» Ho feren així i ja no la podien treure de tant de peix com hi havia. Llavors aquell deixeble que Jesús estimava diu a Pere: «És el Senyor.» Així que Simó Pere sentí aquestes paraules, es posà la roba que s'havia tret i es llançà a l'aigua. Els altres deixebles, que eren només a uns noranta metres de terra, vingueren amb la barca, estirant la xarxa plena de peix.

Quan baixaren a terra veieren un foc, amb peix i pa coent-se sobre les brases. Jesús els diu: «Porteu peixos dels que acabau de pescar.» Simó Pere pujà a la barca i estirà cap a terra la xarxa: hi havia cent cinquanta-tres peixos grossos. Tot i haver-hi tant de peix, la xarxa no s'esquinçà. Jesús els digué: «Veniu a esmorzar.» Cap dels deixebles no gosava preguntar-li qui era; ja ho sabien, que era el Senyor. Jesús s'acostà, prengué el pa i els el donava. Igual va fer amb el peix. Era la tercera vegada que Jesús s'apareixia als deixebles després de ressuscitar d'entre els morts.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(He 5,27b-32.40b-41)

En aquellos días, el sumo sacerdote interrogó a los apóstoles y les dijo: «¿No os habíamos prohibido formalmente enseñar en nombre de éste? En cambio, habéis llenado Jerusalem con vuestra enseñanza y queréis hacernos responsables de la sangre de ese hombre.»

Pedro y los apóstoles replicaron: «Hay que obedecer a Dios antes que a los hombres. El Dios de nuestros padres resucitó a Jesús, a quien vosotros matasteis, colgándolo de un madero. La diestra de Dios lo exaltó, haciéndolo jefe y salvador, para otorgarle a Israel la conversión con el perdón de los pecados. Testigos de esto somos nosotros y el Espíritu Santo, que Dios da a los que le obedecen.»

Prohibieron a los apóstoles hablar en nombre de Jesús y los soltaron. Los apóstoles salieron del Sanedrín contentos de haber merecido aquel ultraje por el nombre de Jesús.

▶ Salmo responsorial (29)

R. *Te ensaltaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensaltaré, Señor, porque me has librado / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa. R.

Tañed para el Señor, fieles suyos, / dad gracias a su nombre santo; / su cólera dura un instante, su bondad, de por vida; / al atardecer nos visita el llanto; por la mañana, el júbilo. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí; Señor, socórreme. / Cambiaste mi luto en danzas. / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 5,11-14)

Yo, Juan, en la visión escuché la voz de muchos ángeles: eran millares y millones alrededor del trono y de los vivientes y de los ancianos, y decían con voz potente: «Digno es el Cordero degollado de recibir el poder, la riqueza, la sabiduría, la fuerza, el honor, la gloria y la alabanza.» Y oí a todas las criaturas que hay en el cielo, en la tierra, bajo la tierra, en el mar —todo lo que hay en ellos—, que decían: «Al que se sienta en el trono y al Cordero la alabanza, el honor, la gloria y el poder por los siglos de los siglos.» Y los cuatro vivientes respondían: «Amén.» Y los ancianos se postraron rindiendo homenaje.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 21,1-19) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús se apareció otra vez a los discípulos junto al lago de Tiberíades. Y se apareció de esta manera: Estaban juntos Simón Pedro, Tomás apodado el Mellizo, Natanael el de Caná de Galilea, los Zebedeos y otros dos discípulos suyos. Simón Pedro les dice: «Me voy a pescar.» Ellos contestan: «Vamos también nosotros contigo.» Salieron y se embarcaron; y aquella noche no cogieron nada. Estaba ya amaneciendo, cuando Jesús se presentó en la orilla; pero los discípulos no sabían que era Jesús. Jesús les dice: «Muchachos, ¿tenéis pescado?» Ellos contestaron: «No.» Él les dice: «Echad la red a la derecha de la barca y encontraréis.» La echaron, y no tenían fuerzas para sacarla, por la multitud de peces. Y aquel discípulo que Jesús tanto quería le dice a Pedro: «Es el Señor.» Al oír que era el Señor, Simón Pedro, que estaba desnudo, se ató la túnica y se echó al agua. Los demás discípulos se acercaron en la barca, porque no distaban de tierra más que unos cien metros, remolcando la red con los peces. Al saltar a tierra, ven unas brasas con un pescado puesto encima y pan. Jesús les dice: «Traed de los peces que acabáis de coger.» Simón Pedro subió a la barca y arrastró hasta la orilla la red repleta de peces grandes: ciento cincuenta y tres. Y aunque eran tantos, no se rompió la red. Jesús les dice: «Vamos, almorzad.» Ninguno de los discípulos se atrevía a preguntarle quién era, porque sabían bien que era el Señor. Jesús se acerca, toma el pan y se lo da, y lo mismo el pescado. Esta fue la tercera vez que Jesús se apareció a los discípulos, después de resucitar de entre los muertos.